

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 318/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Jánošíkovou, Rooseveltova 6, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Ek/2546/2021 z 19. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „exekučný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania. Taktiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej a zakázal exekučnému súdu doručiť právoplatné napadnuté uznesenie spolu so zápisnicou o udelení príklepu Okresnému úradu Košice na zápis do katastra nehnuteľností do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej a Okresnému úradu Košice, katastrálnemu odboru zakázal vykonať zápis vlastníckeho práva záznamom do katastra nehnuteľností v prospech vydražiteľa na základe napadnutého uznesenia, a to do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a predloženého súdneho spisu a zo spisu súdneho exekútora vyplýva, že exekučný súd 20. júla 2021 poveril súdneho exekútora JUDr. Juraja Sabola, Hutnícka 1, Košice, vykonaním exekúcie proti sťažovateľke ako povinnej na uspokojenie pohľadávky vo výške 16 502,55 eur s príslušenstvom v prospech oprávnenej ([redacted]) na základe exekučných titulov – výkazu nedoplatkov Dôvery zdravotnej poisťovne, a. s., zo 7. februára 2011 a rozhodnutia Daňového úradu Košice zo 16. októbra 2017. Exekúcia na návrh oprávnenej proti sťažovateľke je vykonávaná súdnym exekútorom pod sp. zn. 279EX 675/21.

3. Súdny exekútor 12. júna 2023 vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti, a to spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky (povinnej) vo veľkosti $\frac{1}{2}$ k celku na nehnuteľnostiach zapísaných v katastrálnom území Stredné Mesto, obec Košice-Staré Mesto, okres Košice I, [redacted] [pozemky – zastavaná plocha a nádvorie a stavba – meštiansky dom, byt č. [redacted] (ďalej len „spoluvlastnícky podiel“)]. Dňa 8. augusta 2023 vydal oznámenie o čase a mieste oceňovania nehnuteľnosti, ktoré bolo sťažovateľke doručené 28. augusta 2023. Následne bola sťažovateľke 29. januára 2024 doručená dražobná vyhláška z 5. januára 2024, v ktorej súdny exekútor vyhlásil dražbu spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky na označenej nehnuteľnosti na 14. február 2024 o 10.00 h v sídle exekútorského úradu s uvedením všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti (znaleckým posudkom Ing. Ota Mihalča č. 20/2023) vo výške 250 000 eur a hodnoty spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky vo veľkosti $\frac{1}{2}$ vo výške 125 000 eur.

4. Súdny exekútor 14. februára 2024 udelil príklep pri dražbe nehnuteľnosti v spoluvlastníckom podiele sťažovateľky v jednej polovici vydražiteľovi ([redacted]), ktorý ako jediný záujemca urobil najvyššie podanie v sume 125 000 eur. V deň konania dražby bolo súdnemu exekútorovi doručené podanie sťažovateľky označené ako „Výzva“, v ktorom opätovne žiadala o zaslanie jedného vyhotovenia znaleckého posudku (prvýkrát tak mala urobiť 22. decembra 2023), prezenčnej listiny z dražby (ktorej sa zúčastnila ako verejnosť), dokladu o zaplatení dražobnej zábezpeky a listín o udelení príklepu. Uvedené odôvodnila tým, že ako povinná v exekučnom konaní má na tieto listiny právo. Súdny exekútor vo svojom vyjadrení z 15. februára 2024 dal do pozornosti sťažovateľky možnosť nahliadnutia do znaleckého posudku v sídle exekútorského úradu, o ktorej bola poučená v jej doručenom upovedomení o vyhotovení znaleckého posudku a cene nehnuteľnosti s tým, že zákon mu neustanovuje povinnosť jeho doručenia sťažovateľke. Uvedené platí aj v súvislosti s ďalšími požadovanými listinami, ktoré sú jej prístupné k nahliadnutiu v spise, prípadne je možnosť vyhotovenia ich výpisu alebo odpisu (za úhradu).

5. Exekučnému súdu bol 18. marca 2024 doručený návrh súdneho exekútora na schválenie príklepu na dražbe spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti (spolu s exekučným spisom). Následne 19. apríla 2024 bolo súdu doručené doplnenie súdneho exekútora k žiadosti o schválenie príklepu a aj upravený návrh na schválenie príklepu na konanej dražbe.

6. Dňa 26. marca 2024 bolo exekučnému súdu doručené podanie sťažovateľky označené ako „Návrh na zastavenie exekúcie a návrh na neschválenie príklepu udeleného súdnym exekútorom na dražbe nehnuteľnosti“.

7. Exekučný súd napadnutým uznesením schválil príklep udelený súdnym exekútorom na dražbe konanej 14. februára 2024, týkajúci sa dražby spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky (presne

špecifikovaného v petite napadnutého uznesenia) vydražiteľovi za najvyššie podanie vo výške 125 000 eur (výrok I) a námietky sťažovateľky proti udeleniu príklepu zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zopakovala námietky, o ktorých rozhodol exekučný súd v napadnutom uznesení. V závere ústavnej sťažnosti konštatuje porušenie označených práv napadnutým uznesením, sumarizujúc, že „zo strany súdneho exekútora došlo v procese realizácie dražby k viacnásobnému vážnemu porušeniu Exekučného poriadku:

- keďže dražobná vyhláška zjavne neobsahuje zákonné náležitosti,
- dražobná vyhláška nebola doručená štátu ako osobe majúcej k predmetu dražby zákonné predkupné právo,
- súdny exekútor nemal súhlas prednostného záložného veriteľa – Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s.,
- súdny exekútor v rozpore so zákonom nezapísal námietky vznesené sťažovateľkou bezprostredne po udelení príklepu do zápisnice o udelení príklepu, čo súdny exekútor vo svojom podaní aj priznal,
- súdny exekútor úplne upomenul Slovenskú republiku ako osobu majúcu k predmetu dražby predkupné právo a nedoručil jej písomnosti v zmysle zákona.

A navyše v exekúcii ide o premlčanú pohľadávku, ohľadom ktorej sťažovateľka ako povinná pri prvom svojom návrhu na zastavenie exekúcie podala námietku premlčania, ktorá je zjavne dôvodná a o ktorej exekučný súd rozhodol zjavne nesprávne v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci.“. Nad rámec uvedeného za neprijateľný považuje sťažovateľka aj postup exekučného súdu, keď v napadnutom uznesení konštatoval, že „s námietkami povinnej ohľadom premlčania nároku sa vysporiada súd po právoplatnosti tohto uznesenia v samostatnom uznesení. Posudzovanie dôvodov na zastavenie exekúcie až po tom, ako bude vlastnícke právo vydražiteľa zapísané v katastri nehnuteľnosti, môže viesť k nenapraviteľným následkom v zmysle definitívnej straty vlastníckeho práva sťažovateľky k predmetu dražby a to aj v prípade, ak by následne bola exekúcia zastavená. Takýto postup exekučného súdu je ústavne neakceptovateľný.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namiatané porušenie možno preskúmať spoločne.

11. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu

zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05). Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, ktorých dodržiavanie je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porovnaj v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

12. Inak povedané, povinnosť súdu je v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť). Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prerokúvanú vec. Rozhodnutie všeobecného súdu teda musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

13. Na tomto mieste je nutné pripomenúť, že ústavný súd, ktorého úlohou je v zmysle čl. 124 ústavy ochrana ústavnosti, nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (podobne už II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porovnaj I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porovnaj I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

14. V súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd predbežne ústavnú sťažnosť sťažovateľky, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

16. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla aj vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj exekučný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

18. Exekučný súd v napadnutom uznesení po preskúmaní procesného postupu súdneho exekútora námietky povinnej v súvislosti s dražbou spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky na draženej nehnuteľnosti zamietol, pretože nenaplnili dôvody stanovené v § 147 ods. 3 Exekučného poriadku, a príklep udelený vydražiteľovi na uvedenej dražbe schválil.

19. Námietky sťažovateľky smerujúce k neschváleniu príklepu udeleného súdnym exekútorom na dražbe spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky na nehnuteľnosti zhrnul exekučný súd v bode 22 napadnutého uznesenia. Námietky, ktoré mala sťažovateľka vzniesť priamo na konajúcej sa dražbe, exekučný súd (poukazujúc aj na vyjadrenie súdneho exekútora) vyhodnotil ako neurčité, nesmerujúce proti žiadnym konkrétnym skutočnostiam, a teda irelevantné na účely vykonanej dražby. Súdny exekútor vo svojom vyjadrení uviedol, že sťažovateľka sa dražby zúčastnila spolu s neznámym mužom, pričom sa obaja podpísali do prezenčnej listiny. Po udelení príklepu sťažovateľka vystúpila s tým, že má pripomienky k dražbe, že ide o podvod, uvedené však žiadnym spôsobom nekonkretizovala, čo vyhodnotil súdny exekútor ako osobnú urážku, ktorú do zápisnice nezapísal. Následne sťažovateľka (spolu s neznámym mužom) odišla. Po približne hodine sa povinná na miesto dražby vrátila a predložila podanie označené ako „Výzva“, v ktorom uviedla, že sa dražby zúčastnila ako verejnosť, z čoho súdny exekútor vyvodil, že sťažovateľka, vystupujúc ako verejnosť, nie je účastníkom exekúcie a nemôže vznášať námietky. Predmetné podanie tvorí súčasť spisu a spôsob jeho vybavenia je uvedený v bode 4 tohto rozhodnutia.

20. Vo vzťahu k tejto námietke exekučný súd uzavrel, že sťažovateľka ako osoba, ktorej bola riadne doručená dražobná vyhláška (do vlastných rúk 29. januára 2024), mohla vzniesť námietky na dražbe iba hneď po udelení príklepu. Sťažovateľka ich však podala až 26. marca 2024, teda s poukazom na § 147 ods. 1 Exekučného poriadku oneskorene.

21. Napriek tejto skutočnosti sa exekučný súd k oneskorene podaným námietkam stručne vyjadril (body 27 až 28 napadnutého uznesenia). Nesprávnosť výmerov jednotlivých parciel v dražobnej vyhláške podľa názoru exekučného súdu sama osebe nespôsobuje nezákonnosť exekúcie vykonávanej predajom nehnuteľnosti. Z pripojeného znaleckého posudku jasne vyplýva označenie ohodnocovaných parciel v súvislosti s ohodnocovaním draženého spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky a takto uvedená a pomerne vypočítaná výmera nemala dopad na určenie výslednej ceny spoluvlastníckeho podielu na draženej nehnuteľnosti. Vzťahnutie nezrovnalosti v označení výmery dotknutých parciel na zákonnosť a platnosť dražby by bolo iba čistým formalizmom, čo už viackrát uviedol ústavný súd, keďže to je v rozpore s materiálnym chápaním právneho štátu.

Nesprávnosť týchto údajov by mala uvedené následky len vtedy, ak by sa preniesli do nesprávnosti určenia predmetu dražby, resp. do nesprávneho učenia ceny dražených nehnuteľností. Obdobne aj ďalšie sťažovateľkou namietané nedostatky dražobnej vyhlášky nemali podľa názoru exekučného súdu vplyv na zákonnosť postupu súdneho exekútora a výsledok uskutočnenej dražby. Exekučný súd poukázal na to, že *„proces exekúcie predajom nehnuteľnosti je súbor na seba nadväzujúcich procesných úkonov súdneho exekútora, ktoré sledujú ten cieľ, aby práva a právom chránené záujmy dotknutých subjektov so zreteľom na predmet dražby neboli porušené. Cez túto paradigmu súd kontroluje tento postup a teda ojedinelé vady údajov v jednotlivých procesných úkonoch nemôžu byť považované za relevantné dôvody pre skonštatovanie nezákonnosti priebehu dražby. Exekučný postup je formálny, ale nie formalistický. A teda nájdenie akejkoľvek vady v niektorom procesnom úkone nespôsobuje tento úkon neúčinným.“*. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že súdny exekútor mal spoluvlastnícky podiel sťažovateľky na draženej nehnuteľnosti, ktorá je národnou kultúrnou pamiatkou, pred vykonaním dražby ponúknuť na odkúpenie štátu, exekučný súd poukázal na § 23 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov s tým, že predmetné ustanovenie sa vzťahuje len na prípady, keď prevod kultúrnej pamiatky alebo jej časti zamýšľa vlastník nehnuteľnosti, nie však na prípady núteného obmedzenia vlastníckeho práva vo forme exekučnej dražby.

22. Exekučný súd sa vyjadril aj k námietke súvisiacej s prekážkou brániacou vykonať dražbu pre neudelenie súhlasu skorších záložných veriteľov. Z exekučného spisu vyplývalo, že súdny exekútor mal snahu si potrebné súhlasy zabezpečiť, pričom 29. mája 2023 mu bolo zo strany Daňového úradu Košice oznámené, že tento veriteľ neviduje voči sťažovateľke ako daňovému subjektu žiadne nedoplatky, pretože pohľadávky pôvodne patriace veriteľovi boli postúpené na oprávneného v predmetnom exekučnom konaní. Zápis o exekúcii vedenej súdnym exekútorom Mgr. Segľom pod sp. zn. EX 188/10 v katastri nehnuteľností nereflektoval skutočný stav, keďže predmetná exekúcia bola v zmysle upovedomenia o zastavení starej exekúcie z 11. novembra 2021 zastavená (uplynutím rozhodnej doby).

23. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s takto vyjadrenými názormi exekučného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. Exekučný súd aj napriek skutočnosti, že námietky sťažovateľky boli podané oneskorene, tieto reflektoval a v napadnutom uznesení sa k nim vyjadril. Ústavný súd nemôže hodnotiť napadnuté uznesenie podľa jeho obsahu v predchádzajúcich bodoch ako vydané bez vysporiadania sa so závermi, ktoré tvorili predmet rozhodovania, a teda ústavne neudržateľné. Námietky sťažovateľky uplatnené v ústavnej sťažnosti sa javia ako jednoduchá polemika na úrovni zákona bez reflexie okolnosti, že ústavný súd nie je odvolacím súdom ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona, prípadne skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti.

25. Vo vzťahu k namietanému postupu exekučného súdu, že rozhodne o návrhu na zastavenie exekúcie odôvodnenom premlčaním exekučných titulov samostatným uznesením (vychádzajúc z ústavnej sťažnosti pri výkaze nedoplatkov zdravotnej poisťovne 23. marca 2014 a pri rozhodnutí o daňovom nedoplatku 3. decembra 2009), ústavný súd poukazuje na § 147 ods. 2 druhú vetu Exekučného poriadku, v zmysle ktorej spolu s rozhodnutím o príklepe rozhodne exekučný súd o námietkach. Tak tomu bolo aj v prípade sťažovateľky. Nič nebráni exekučnému súdu rozhodnúť o návrhu na zastavenie exekúcie samostatným uznesením. Sťažovateľka, naopak, tento postup hodnotí ako ústavne neudržateľný (bod 8 tohto rozhodnutia). Zároveň v ústavnej sťažnosti uvádza, že „proti uzneseniu, ktorým bol návrh povinnej na zastavenie exekúcie z dôvodu námietky premlčania zamietnutý, podala povinná sťažnosť, túto exekučný súd uznesením zo dňa 25.11.2022 zamietol“. Z uvedeného je zrejmé, že o námietke premlčania ako o dôvode zastavenia tohto konania už exekučný súd rozhodoval (bez toho, aby sťažovateľka uvádzala, či bolo predmetné rozhodnutie podrobené ústavnému prieskumu), a teda o to viac nevidí ústavný súd možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv zvoleným postupom exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie konania.

26. Ústavný súd, rešpektujúc zákonné limity rozsahu prieskumu vo vykonávacom konaní, dospel k ústavne konformnému záveru, že medzi napadnutým uznesením exekučného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že o ich prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením exekučného súdu a porušením základného práva sťažovateľky upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemohol vyhovieť ani návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia a na rozhodnutie o dočasnom opatrení, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy týchto inštitútov vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie

o takýchto návrhoch prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2024

Libor Duľa
predseda senátu